

des, at virkningen af den internationale organisations myndigheds retsakter er den samme, som stammede disse retsakter fra nationale myndigheder. Sådanne organisationer betegnes *supranationale* organisationer.«

Afgørende for, om en international organisation betegnes som supranational og som sådan har fået overladt beføjelser, der tilkommer den enkelte stat, er således ikke alene, om organisationen kan træffe afgørelser, som er bindende for medlemsstaten, men også en række andre omstændigheder.

Om adgangen til at træffe bindende afgørelser for medlemsstaten anfører Zahle a. st. side 136 bl.a. følgende:

»Men Danmark kan endvidere i medfør af grundlovens § 19 tilslutte sig organisationer, hvor beslutning træffes af *flertal*. I De Forenede Nationers plenarforsamling (generalforsamling) vedtages beslutninger i vigtige spørgsmål med et kvalificeret flertal på to tredjedele af de tilstedeværende og stemmeafgivende medlemmer, i andre spørgsmål med simpelt flertal, FN-pagten, art. 18. Plenarforsamlingens beslutninger er ikke bindende. FN's sikkerhedsråd, der har 15 medlemmer, har efter FN-pagten kap. 7, kompetence til at træffe for medlemsstaterne bindende beslutninger, og disse beslutninger kan således binde medlemsstater, der ikke engang er repræsenteret i rådet.

At en organisation kan træffe beslutninger bindende for medlemsstater, bringer ikke nødvendigvis organisationen ind under grundlovens § 20, men denne kompetence har betydning for bedømmelsen af, om Folketingets samtykke skal indhentes i henhold til grundlovens § 19, stk. 1. . . .«

Den udtalelse, som citeres i spørgsmålet, må på samme måde ses i sammenhæng med, hvad der i øvrigt anføres om overladelse af beføjelse til mellemfolkelige myndigheder og om forholdet mellem grundlovens § 19, stk. 1, og § 20.

A. st. side 409 anfører Alf Ross følgende:
»Grdl. § 20 må afgrænses såvel »nedad«, dvs. overfor ordninger der ikke efter almindelige regler forudsætter grundlovsændring og derfor kan gennemføres ved simpel lov, som »opad«, dvs. overfor ordninger der efter almindelige regler forudsætter grundlovsæn-

dring men ikke dækkes af reglerne i grdl. § 20 og derfor kun kan transformeres ad grundlovsvejen. Imellem disse to grænser ligger § 20-ordningerne der kan gennemføres ved kvalificeret lov som nærmere angivet i paragraffen.

»Nedenfor« grdl. § 20 falder alle de typiske internationale organisationer, hvor de af organisationens organer truffne beslutninger på sædvanlig måde må transformeres via danske myndigheder for at få virkning som dansk ret. Dette gælder selvom organisationen i anden henseende frembyder atypiske træk, f.eks. derved at der uden tilslutning fra dansk side kan træffes beslutninger der er bindende for Danmark. Dette er f.eks. tilfældet i de Forenede Nationers Sikkerhedsråd og i den Internationale Domstol. Også i disse situationer taler man undertiden om suverænitetssindrækning, men suverænitetssindrækninger af denne art falder udenfor grdl. § 20.«

Herefter følger det afsnit, hvor Alf Ross beskriver de ordninger, der falder »ovenfor« grundlovens § 20, og hvorfra den i spørgsmålet citerede udtalelse er hentet.

3. Spørgsmålet, om den i artikel 104 B,*) stk. 11, nævnte bøde eller bod (»fine«) er en sanktion eller har karakter af en anden form for foranstaltning over for en medlemsstat (jf. udtrykket »measures« i indledningen til stk. 11), er et spørgsmål af terminologisk karakter, der ikke har betydning for vurderingen af spørgsmålet om forholdet til grundlovens § 20.

4. Bestemmelsen i art. 104 B,*) findes i traktatudkastets Title VI – ECONOMIC AND MONETARY POLICY under kapitel 1: ECONOMIC POLICY.

Bestemmelserne i dette kapitel retter sig mere generelt mod medlemslandenes økonomiske politik og betydningen af den økonomiske politik i ét medlemsland for de øvrige medlemslande. Bestemmelserne tager sigte på, at medlemslandene som sådan og ikke de enkelte borgere, f.eks. større virksomheder i medlemslandene, skal tilpasse deres nationale økonomier til de øvrige medlemslandes.

Efter bestemmelsen i artikel 104 B,*) stk. 11, pålægges de nævnte »fines« ved en rådsbeslutning, der er rettet til medlemsstaten. Efter EØF-traktatens artikel 189, stk. 4, (der ikke

*) Artikel 104 C i traktaten (bilag 5).